

Shpjegim i "Libri i teuhidit" – 2

(E drejta e Allahut ndaj njerëzve)

Mësimet të mbajtura nga dijetari i njohur Salih Ibn Abdul Aziz Muhamed Ali Shejh

(Allahu e faltë atë, prindërit e tij dhe të gjithë muslimanët!)

Përkthyes: Bilbil Talla

Redaktor: Ilir Haxhiaj

Kapitulli: Vlera e teuhidit dhe gjynahet që ai shlyen

Allahu i Madhëruar thotë:

"Sa për ata që besojnë dhe nuk e molepsin besimin e tyre me padrejtësi (idhujtari), pikërisht atyre u takon siguria dhe ata janë të udhëzuar."¹

Nga Ubadeh Ibn Samit – Allahu qoftë e kënaqur me të! – përcillet se Profeti (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!) ka thënë:

"Kush dëshmon se s'ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Allahut, që është i vetëm e pa ortak, se Muhamedi është rob dhe i Dërguar i Tij, se Isai (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!) është rob i Allahut, i Dërguar i Tij dhe Fjala e Tij, të cilën Ai e zbriti te Merjemja, dhe një shpirt i krijuar nga Ai; se Xheneti është i vërtetë dhe Zjarri është i vërtetë, Allahu do ta fusë në Xhenet, sido që të jenë veprat e tij."²

Njëkohësisht, Buhariu dhe Muslimi sjellin hadithin e 'Itbanit'³:

"Vërtet Allahu ia ka bërë haram (ia ka ndaluar djegien) Zjarrit atë që thotë: "La ilahe il-IAllah", duke dashur me të Fytrën e Allahut."⁴

Dhe nga Ebu Seid el Hudriu - Allahu qoftë e kënaqur me të! - përcillet se Dërguari i Allahut (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!) ka treguar:

"Musai tha: "O Zot, më mëso një gjë me të cilën të të bëj dhikër dhe të të lutem!" Ai (Allahu) tha: "O Musa thuaj: "La ilahe il-IAllah" (nuk ka zot tjetër që

¹ EL-EN'AM: 82.

² Shënon Buhariu: 3435 dhe Muslimi: 28.

³ Ai është Itban Ibn Malik Ibn Amru Ibn el Axhelan el Ensarij el Selemij. Ka marrë pjesë në Betejën e Bedrit dhe u printe njerëzve të tij në namaz sa ishte gjallë Profeti (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!). Vdiq në periudhën e udhëheqjes së Muavijes. Shih biografinë e tij në librin: "Tehdhib el Kemal": 19/269 dhe: "El Isabe fij Mearifeti el Sahabe": 4/432 dhe: "Tabekat Ibn Seadij": 3/550.

⁴ Shënon Buhariu, në Sahihun e tij: 425 dhe Muslimi: 33.

meriton të adhurohet përveç Allahut). Ai (Musai) tha: "O Zot, të gjithë njerëzit e Tu e thonë këtë." Ai (Allahu) tha: "O Musa, sikur të shtatë qiejt dhe ç'ka në to - përveç Meje - dhe të shtatë tokat të vendoseshin në një rën anë të peshores dhe "La ilahe il-IAllah" të vendosej në anën tjetër të saj, më shumë do të peshonte "La ilahe il-IAllah."⁵

Ndërsa Tirmidhiu sjell hadithin të cilin e konsideron të gradës *hasen* të transmetuesve, se Enesi ka thënë që ka dëgjuar të Dërguarin e Allahut (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!) duke thënë:

"Allahu i Lartësuar ka thënë: "O biri Ademit, sikur të më vish me gjynahe sa e gjithë toka plot dhe të më takosh duke mos më bërë *shirk* asgjë, Unë do të vij ty me falje aq sa e gjithë toka."⁶

Dobitë e temës:

- Mirësia e madhe e Allahut të Madhërishëm.
- Shpërblimi i madh i teuhidit nga Allahu i Madhërishëm.
- Shlyerja e gjynaheve, në rast të jetësimit të tij.
- Shpjegimi i ajetit 82 në suren "En'am".
- Përsiatje rreth pesë çështjeve në hadithin e Ubades.
- Nëse do të bashkohet hadithin e Ubades, Itbanit dhe atyre që vijnë më pas, do të të qartësohet domethënia e fjalës "La ilahe il-IAllah" dhe gabimi i atyre që janë të mashtruar.
- Tërheqja e vëmendjes për kushtin në hadithin e Itbanit.
- Fakti se edhe profetët e kanë të nevojshme përkujtesën në lidhje me vlerën e madhe të "La ilahe il-IAllah".
- Kujtesën e peshimit më rëndë se të gjitha krijesat, madhe dhe shumë prej atyre që e thonë, e nënvlerësojnë.
- Argumenti se tokat janë shtatë, po aq sa edhe qiejt.
- Pohimi se në to ka banorë.
- Pohimi i cilësive të Allahut, ndryshe nga esh'aritë.
- Nëse njihesh me hadithin e Enesit, mëson se thënia e të Dërguarit të Allahut (Paqja e Allahut qoftë mbi të!) në hadithin e Itbanit "Allahu ia ka bërë haram Zjarrit atë që thotë "La ilahe il-IAllah", duke shpresuar me të Fytyrën e Allahut", nuk është thjesht lënia e shirkut me gjuhë.

⁵ *Sahihu* i Ibn Hibbanit: 14/102 me numër: 6218 dhe Hakimi në "*Mustedrak*": 1/528.

⁶ Shënon Tirmidhiu në "*Sunen*": 3540.

- Medito për përmendjen bashkë të Isait dhe Muhamedit si robër dhe të Dërguar të Allahut.
- Njohja e pozitës së veçantë të Isait, si i krijuar me fjalën e Allahut "Bëhu!"
- Njohja e Isait si një shpirt i krijuar nga Allahu.
- Njohja e vlerës së besimit në Xhenet dhe në Zjarr.
- Njohja e kuptimit të shprehjes: "çfarë do që të ketë punuar".
- Njohja se peshorja ka dy anë.
- Njohja e përmendjes së Fytyrës së Allahut të Madhëruar.

Ky kapitull përmbledh të tri llojet e teuhidit që, së bashku, kanë vlerë të madhe për aplikuesit e tij. Vlera më e madhe është se ai fshin gjynahet. Për këtë, shejhu thotë në hyrje: "Kapitulli: Vlera e Njësimit dhe çfarë gjynahesh fshin ai "ma" (çfarë) në këtë shprehje është përemër lidhor, në vend të parafjalës "min" (prej), qartësuese, që e bën atë parafjalë lidhore. Në këtë rast merr kuptimin: Kapitulli: Vlera e njësimit dhe qartësimi i gjynaheve që ai fshin.

Teuhidi i fshin të gjitha gjynahet, pra nuk fshin disa e të tjerat. Teuhidi është mirësi e madhe. Çdo gjynah dhe çdo pasojë e gjynaheve, kur ballafaqohen me dritën e kësaj mirësie dhe ajo është e plotë, digjet. Këtë synon thënia: "Kapitulli: Vlera e teuhidit dhe çfarë gjynahesh fshin ai".

Kush e realizon teuhidin me të tri llojet e tij: "*rububije*" (njësimi i Allahut në krijim, zotërim dhe përkujdesje) "*uluhije*" (njësimin e Allahut në adhurim) "*el esmai uel sifat*" (njësimin e Allahut në emrat dhe cilësitë e Tij), i fshihen gjynahet, siç do të vijë në shtjellimin e këtij kapitulli se, kush e realizon teuhidin, do të hyjë në Xhenet pa dhënë llogari.

Sa më i plotë teuhidi, aq më shumë gjynahe fshin, në përpjesëtim me madhësinë e tij. Sa më shumë të realizohet teuhidi, aq më shumë shtohet siguria në dynja dhe ahiret. Sa më shumë të realizohet teuhidi, aq më afër futjes në Xhenet do të jetë njeriu, si do që të ketë punuar.

Prandaj imami (Allahu e mëshiroftë!) sjell ajetin e sures "ÂL 'IMRÂN" dhe thotë: "Kapitulli: Vlera e teuhidit dhe çfarë gjynahesh fshin ai" – Allahu i Madhërishëm thotë..." duke vijuar me ajetet. Disa nga dijetarët kanë thënë se: "ma" (çfarë) në tekst (çfarë gjynahesh fshin) është në formën e parafjalës lidhore⁷, që

⁷ Shiko: *El Kaul el mufid fi Sherhi Kitabi teuhid:1/60*.

domethënë: dhe fshirja e gjynaheve. Edhe ky gjithashtu është komentim i pranueshëm dhe i saktë.

Allahu i Lartësuar ka thënë:

“Sa për ata që besojnë dhe nuk e molepsin besimin e tyre me padrejtësi, pikërisht atyre u takon siguria dhe ata janë të udhëzuar”⁸

Padrejtësia këtu nënkupton shirkun, ashtu siç shpjegohet në dy librat e saktë,⁹ me hadithin e Ibn Mesudit, që tregon se kur sahabëve iu duk i rëndë ky ajet, i thanë të Dërguarit të Allahut (Paqja e Allahut qoftë mbi të!): O i Dërguari i Allahut, cili nga ne nuk e moleps besimin e tij me padrejtësi?! Ai u tha:

"Nuk është ashtu siç mendoni ju, pasi padrejtësia është shirku. A nuk e keni dëgjuar thënien e njeriut të mirë: "Pa dyshim, idhujtaria është një padrejtësi shumë e madhe"¹⁰.

Pra, padrejtësia këtu – në kuptimin e Ligjvënësit – është shirku.

Qëllimi i autorit me përmendjen e këtij ajeti në këtë kapitull ka qenë: qartësimi i vlerës së atij që beson, njëson Zotin dhe nuk e moleps besimin e tij me shirk. Një njeri i tillë do të gëzojë siguri dhe udhëzim të plotë. Kështu përshtatet ajeti me këtë kapitull.

Kuptimi i ajetit: Ata të cilët besojnë dhe nuk e molepsin besimin e tyre me shirk do të gëzojnë siguri dhe janë të udhëzuar.¹¹

Fjala "padrejtësi" në këtë ajet është në trajtën e pashquar dhe në formën mohore: “*Nuk e molepsin*”¹². Kuptimi në gjuhën arabe tregon për të gjithë llojet e padrejtësisë. Por, a është ky një përgjithësim, apo nënkupton diçka të veçantë?

Përgjigje: Qëllimi këtu është: përgjithësim që nënkupton diçka të veçantë. Kjo sepse, sipas dijetarëve të *usulit*, përgjithësia nganjëherë ruan trajtën e saj përgjithësuese, nganjëherë është specifike, dhe nganjëherë nënkupton diçka të veçantë. Domethënë, fjala është thënë në kuptimin e përgjithshëm, por, ajo që

⁸ EL-EN'AM: 82.

⁹ Sahihu Buhari: 32 dhe Sahihu Muslim: 124.

¹⁰ LUKMAN: 13.

¹¹ Shiko: Tefsir ibn Kethirit: 2/153 dhe “Fet’hu el kadir” i Sheukanit: 2/173.

¹² EL-EN'AM: 82.

nënkuptohet, është diçka e veçantë¹³. Këto janë tri format e "përgjithësimit", dhe shejhu (Allahu e mëshiroftë!) me këtë ajet dëshiron të argumentojë formën e fundit.

Është e vërtetë se fjala "*dhulm*" (padrejtësi) në trajtën mohore "*lem* (nuk)" është e pashquar dhe tregon përgjithësim, por qëllimi është diçka e veçantë: një prej llojeve të padrejtësisë, që është shirku.

Përgjithësimi është për të gjitha llojet e shirkut dhe jo për të gjitha llojet e padrejtësisë, sepse disa nga llojet e padrejtësisë janë: padrejtësia që i bën njeriu vetes së tij me gjynahe, padrejtësia që i bën njeriu të tjerëve me të gjitha llojet e armiqësive, padrejtësia ndaj Allahut të Madhëruar, që është t'i bësh Atij shirk. Ky është qëllimi i përgjithësimit për të gjitha llojet e shirkut.

Në bazë të këtij shpjegimi, ajeti shërben si argument dhe kuptimi i "[Sa për ata që besojnë dhe nuk e molepsin besimin e tyre](#)" del të jetë: nuk e molepsin njësimin e Zotit me asnjë lloj të shirkut.

Kuptimi i ajetit: "[Pikërisht atyre u takon siguria dhe ata janë të udhëzuar.](#)"¹⁴

"Siguria" në këtë ajet është siguria e plotë në dynja dhe ka për qëllim pikërisht sigurinë e zemrës nga pikëllimi vetëm ndaj Allahut të Madhëruar; gjithashtu edhe udhëzimi i saj i plotë në këtë jetë dhe në jetën tjetër. Sa herë që njeriu ka mangësi në teuhid, me shkujdesje ndaj disa llojeve të padrejtësisë - si shirku i madh, shirku i vogël, shirku fshehur apo të gjitha llojet e shirkut e të tilla si këto -, atij i largohet siguria dhe udhëzimi në përpjesëtim me mangësitë në teuhid. Ky është komenti në këndvështrimin e padrejtësisë si shirk.

Nga ana tjetër, nëse 'padrejtësinë' në ajet e komenton si përfshirëse të të gjitha llojeve të padrejtësive, ashtu siç e ka përmendur Shejhu i Islamit Ibn Tejmija,¹⁵ atëherë ky komentim është ballafaqim midis sigurisë e udhëzimit dhe rënies në padrejtësi: sa herë që fshihet padrejtësia, gjendet siguria dhe udhëzimi; sa herë që shtohet njësimi, fshihet gjynahu e shtohet siguria dhe udhëzimi; nëse shtohet padrejtësia, pakësohet siguria dhe udhëzimi në të njëjtën shkallë.

Nga Ubadeh Ibn Samit – Allahu qoftë e kënaqur me të! – përcillet se Profeti (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!) ka thënë:

¹³ Shiko: Mudhekere fi usul fih: faqja 257.

¹⁴ EL-EN'AM: 82.

¹⁵ Shiko: Mexhmuul Fetava: 7/81.

"Kush dëshmon se s'ka të adhurar tjetër me të drejtë përveç Allahut, që është i vetëm e pa ortak, se Muhamedi është rob dhe i Dërguar i Tij, se Isai (Paqja e Allahut dhe begatia e Tij qofshin mbi të!) është rob i Allahut, i Dërguar i Tij dhe Fjala e Tij, të cilën Ai e zbriti te Merjemja, dhe një shpirt i krijuar nga Ai; se Xheneti është i vërtetë dhe Zjarri është i vërtetë, Allahu do ta fusë në Xhenet, sido që të jenë veprat e tij."

Arsyeja e sjelljes së këtij hadithi në këtë kapitull është thënia: "sido që të jenë veprat e tij." Domethënë, çfarëdo që ka bërë, edhe nëse nuk i ka plotësuar veprat e mira apo ka bërë gjynahe dhe gabime. Arsyeja është se njësimi i Allahut dhe dëshmia se Ai është një, se Profeti është i Dërguari i Tij, se Isai është rob dhe i Dërguari i Allahut si dhe Fjala (bëhu) e Tij, me të cilën iu drejtua Merjemes, dhe një shpirt i krijuar prej Tij, si dhe pohimi në të fshehtën dhe në ringjalljen - që të gjitha janë mirësi të madhe për njeriun, që është se Allahu e fut në Xhenet, edhe nëse ka mangësi në vepra.

Ky hadith sqaron vlerën e madhe të teuhidit për ata persona që e realizojnë atë.

Nga të dy imamët vjen hadithi i Itbanit, që thotë:

"Me të vërtetë Allahu ia ka ndaluar Zjarrit ta përfshijë atë që thotë "La ilahe il-Allah" duke pasur për qëllim me të fytyrën e Allahut".

Thënia: "Kush thotë "La ilahe il-Allah" ka për qëllim shprehjen me të gjitha kushtet e saj, njëlloj si thënia e Pejgamberit (Paqja e Allahut qoftë mbi të!): "Haxhi është qëndrimi në Arafat"¹⁶, domethënë nëse i ke kryer të gjitha kushtet dhe detyrimet e tjera. Prandaj dhe "Kush thotë "La ilahe il-Allah" domethënë që, kush e thotë atë së bashku me përmbushjen e të gjitha kushteve dhe detyrimeve që lindin nga kjo fjalë.

Thënia "Duke pasur për qëllim me të Fytyrën e Allahut" lë jashtë munafikët (hipokritët), pasi ata, edhe kur e thonë këtë fjalë, nuk e thonë për të arritur kënaqësinë e shikimit në Fytyrën e Allahut të Madhërishëm.

Thënia: "Ia ka ndaluar Zjarrit të përfshijë atë". Ndalja e Zjarrit të prekë dikë, sipas teksteve të Librit dhe Sunetit, është në dy shkallë: e para është ndalim i plotë dhe e dyta është ndalim pas një periudhe qëndrimi në Zjarr. Nëse Allahu ia

¹⁶ Transmeton Ebu Dauti: 1949. Tirmidhiu: 889, EN-NISAIu: 3016 dhe Ibn Maxhe: 3015 nga hadithi i Abdurrahman Ibn Juamer Dejlju (Allahu qoftë i kënaqur me të!)

ka ndaluar plotësisht Zjarrit që të prekë dikë, ai person nuk do të hyjë aspak në Zjarr, për shkak se është i falur nga Allahu apo se është nga ata persona që do të hyjnë në Xhenet pa llogari dhe pa dënim.

Ndalimi i futjes pas një periudhe do të thotë që një person mund të hyjë në Zjarr dhe pastaj, më vonë, t'i ndalohet qëndrimi në të. Hadithi aludon për të dyja.

Thënia: “Me të vërtetë Allahu ia ka ndaluar Zjarrit të përfshijë atë që thotë "La ilahe il-IAllah" duke pasur për qëllim me të Fytyrën e Allahut”.

Domethënë se, ai i cili realizon teuhidin dhe distancohet nga e kundërta e tij (shirku), duke pasur disa gjynahe dhe shkelje, dhe vdes pa u penduar, ai është në dëshirën e Allahut: nëse do Allahu, e dënon një herë, pastaj ia ndalon Zjarrit ta përfshijë atë; e nëse do Allahu, e fal duke urdhëruar që Zjarri mos ta përfshijë që në fillim.

Atëherë, aspekti argumentues i hadithit në këtë kapitull është: kush synon me devizën e teuhidit – që do shpjegohet në detaje më pas, në dashtë Allahu – Fytyrën e Allahut dhe realizon kushtet dhe detyrat që lidhen me të, Allahu, me mirësinë e Tij, do t'i japë atë që meriton, pra do t'ia ndalojë Zjarrit që ta përfshijë. Kjo është mirësi e madhe, prandaj e lusim Allahun e Madhëruar të na bëjë nga pasuesit e teuhidit!

Përcillet në hadithin e Ebu Seid el Hudriut, i cili është përcjellë pas hadithit të Itbanit, se Musait (Allahu e mëshiroftë!) ka thënë:

“O Zot, më mëso mua diçka me të cilën të përmend Ty dhe të lutem me të”.
Allahu i tha: “O Musa thuaj: *“La ilahe il-IAllah”*.”

Ky hadith tregon se njerëzve të mirësive, të gradave në fe, të sinqertëve dhe njësuësve mund t'u tërhiqet vëmendja për ndonjë çështje të teuhidit. Për shembull, Musai (Paqja qoftë mbi të!) - një ndër pesë pejgamberët më të zgjedhur, të cilit Allahu i foli drejtpërsëdrejti - i kërkoi Allahut diçka të veçantë, që nuk e kishin kërkuar njerëzit e tjerë. Gjëja më e madhe me të cilën mund të veçohen të dashurit e Allahut, të Dërguarit e Tij, profetët e Tij dhe pesë më të zgjedhurit është deviza e teuhidit “La ilahe il-IAllah”. Por, Musai dëshiroi diçka më të veçantë se ajo. Më pas, atij iu bë me dije se nuk ka më të veçantë sesa fjala e njësimi, e cila është gjëja më e mirë tek e cila janë orientuar njerëzit më të zgjedhur, të dërguarit e Zotit, e të tjerë.

Ai tha: “O Zot të gjithë njerëzit e Tu e thonë këtë!” Allahu i tha: “O Musa, sikur shtatë qiejt dhe banorët e tyre përveç Meje...” Domethënë edhe ata që ndodhen në shtatë qiejt, pra engjëjt dhe adhuruesit e tjerë të Allahut.

Tha: “Si dhe shtatë tokat të jenë në një rën anë të peshores...” që domethënë, nëse trupëzohen qiejt dhe tokat dhe vendosen të gjithë në peshore, e cila ka dy anë, dhe “La ilahe il-IAllah” në anën tjetër të saj, thënia “La ilahe il-IAllah” do të peshojë më shumë.

Argumentimi: Sikur gjynahet e njeriut të arrijnë peshën e qiejve, të tokës dhe çfarë gjendet brenda tyre, adhurues dhe engjëj, fjala “La ilahe il-IAllah” do të peshonte më shumë. Këtë e tregon edhe hadithi i *bitakas* (kartës)¹⁷. Kur robit gjynahqar i sollën regjistrat¹⁸ e mëdhenj dhe i thanë: “A ke ndonjë vepër të mirë?” Ai tha: “Jo”. I thanë: “Si jo!” Pastaj i nxorën kartën ku shkruhej “La ilahe il-IAllah” dhe e vendosën në anën tjetër të peshores. Regjistrat e gjynaheve fluturuan dhe u rëndua ana e kartës.

Kjo është vlera e madhe e fjalës së teuhidit. Por, kjo i jepet atij që e ka atë të fortë në zemër. Ajo është e fortë në disa zemra të adhuruesve, pasi e thonë me sinqeritet dhe vërtetësi, nuk dyshojnë në treguesit e saj, e besojnë dhe e duan atë. Gjurmët dhe drita e saj janë të forta në zemër. Nëse është kështu, ajo i dëgjet të gjitha gjynahet. Nëse nuk është pasues me sinqeritet të plotë, fjala e teuhidit nuk i ngre regjistrat e gjynaheve.

Ky hadith¹⁹, si dhe hadithi i *bitakas*, bashkë me hadithin e Itbanit, tregojnë se fjala “La ilahe il-IAllah” nuk krahasohet me gjynahet dhe me gabimet, por, sikurse u tha, kjo vlen për ata të cilët e plotësojnë dhe e realizojnë teuhidin dhe nuk e molepsin zemrën me dyshime dhe paqëndrueshmëri. Kuptimi i saj përmbledh edhe teuhidin *rububije*, teuhidin e emrave dhe cilësive të Allahut, si dhe teuhidin e adhurimit.

Kështu, ai i cili përfiton nga kjo fjalë plotësisht, edhe nëse gjynahet e tij arrijnë aq sa arrijnë, dhe regjistrat i rëndojnë më rëndë se shtatë qiejt dhe shtatë tokat së bashku, është ai që e realizon të plotë teuhidin me të gjithë elementët e tij. Ky është kuptimi i këtij hadithi dhe hadithit të *bitakës*.

¹⁷ Hadithi Musait, që është përmendur më lartë.

¹⁸ Shumësi *sixhil* (regjistër), që është një libër i madh. Shiko: Nihajetu fi garibil hadith uel – ether “: 2/344.

¹⁹ Pra, hadithi i Musait, i sipërpërmendur.

Këtë tregon edhe hadithi tjetër, që është shënuar po në të njëjtin kapitull. Enesi (Allahu qoftë i kënaqur me të!) tregon se ka dëgjuar të Dërguarin e Allahut (Paqja e Allahut qoftë mbi të!) të thotë:

“Allahu i Lartësuar thotë: “O biri i Ademit! Nëse më vjen Mua pothuajse sa toka me gjynahe, pastaj më takon duke mos më shoqëruar asgjë, Unë do të vij tek ti me po aq falje.”

Kjo është prej mirësive të teuhidit, i cili fshin edhe gjynahet.

Përshtatshmëria e shënimit të këtij hadithi në këtë kapitull në pamje të jashtme është se, kush vjen me gjynahe të mëdha, edhe nëse janë pothuajse sa toka, pra sa madhësia dhe pesha e tokës, por e takon Allahun duke mos i shoqëruar dikë tjetër, Allahu do t'i vijë po me aq falje sa madhësia e gjynaheve. Kjo për shkak të vlerës së teuhidit dhe mirësisë së madhe të Allahut, që i ka udhëzuar njerëzit në teuhid. Pastaj Ai i shpërblen për këtë vepër.